



(ďalej aj „napadnuté konanie“) a navrhujú, aby ústavný súd prikázal najvyššiemu správneému súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5Sžk 6/2021 konať bez zbytočných prietáhov. Tiež navrhujú priznať primerané finančné zadostučinenie vo výške 3 500 eur každému zo sťažovateľov a nahradiť trovy konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovatelia 3. apríla 2019 podali na krajskom súde správnu žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky, odboru štátnej správy ochrany prírody a krajiny vydaného v konaní o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného pod č. 4072/2019-6.3 z 1. marca 2019. Krajský súd rozsudkom č. k. 1S 34/2019-135 z 3. septembra 2020 žalobu zamietol. Proti tomuto rozsudku podali sťažovatelia 15. októbra 2020 kasačnú sťažnosť na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorému bol spis predložený 1. februára 2021. Z dôvodu zriadenia Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) s účinnosťou od 1. augusta 2021 bola vec postúpená na konanie a rozhodnutie tomuto súdu a podľa sťažovateľov tento súd o ich kasačnej sťažnosti dosiaľ nerozhodol.

3. Ústavný súd vo fáze predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti v súlade s § 56 ods. 6 vetou za bodkočiarkou zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) požiadal najvyšší správny súd o vyjadrenie a zistil, že najvyšší správny súd v napadnutom konaní rozhodol rozsudkom č. k. 5Sžk 6/2021 z 24. augusta 2022, ktorým kasačnú sťažnosť zamietol a účastníkom náhradu trov konania nepriznal. Súdny spis bol vrátený krajskému súdu 31. augusta 2022.

## II.

### Argumentácia sťažovateľov

4. Sťažovatelia síce rozsiahlo popisujú, v čom spočíva naplnenie predpokladov prípustnosti ich ústavnej sťažnosti a v čom vidia splnenie predpokladov na vyslovenie porušenia práva na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov a poukazujú na judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“), ale k samotnej veci iba všeobecne konštatujú, že napadnuté konanie je poznačené zbytočnými prietahmi, pričom postup vo veci konajúcich súdov sa vyznačuje nehospodárnosťou, neefektívnosťou a nesústreďenosťou (čo však bližšie nešpecifikujú, pozn.).

4.1. Nosnou argumentáciou je tvrdenie sťažovateľov, že v postupe krajského súdu a najvyššieho správneho súdu došlo k vzniku zbytočných prietáhov, ktoré sú zrejmé zo samotnej dĺžky rozhodovania o správnej žalobe, resp. kasačnej sťažnosti, keď krajský súd rozhodoval po dobu 1 roka a 5 mesiacov, zatiaľ čo podľa sťažovateľov by konanie v správnom súdnictve, v ktorom môže dôjsť k rozhodnutiu len na základe podkladov, malo trvať maximálne 12 mesiacov, z toho 6 mesiacov na štúdium spisu a zvyšných 6 mesiacov na rozhodnutie v merite veci a vypracovanie kvalitného odôvodnenia, ktoré bude účastníkmi konania rešpektované. Vo vzťahu k postupu najvyššieho správneho súdu zdôrazňujú, že od podania ich kasačnej sťažnosti uplynul 1 rok a 9 mesiacov a 20 dní a od predloženia súdneho spisu kasačnému súdu 1 rok a 6 mesiacov a 4 dni.

4.2. Pri obsiahlom odôvodnení výšky finančného zadostučinenia (v rozsahu 5 strán predloženej ústavnej sťažnosti, pozn.) sťažovatelia opierajú svoj výpočet o rozhodnutia ESLP, avšak primárne

vychádzajú najmä zo stanoviska občianskoprávneho a obchodného kolégia Najvyššieho súdu Českej republiky č. k. Cpjn 206/2010 z 13. apríla 2011.

### III.

#### **Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti**

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

#### **III.1. K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými správnymi súdnymi konaniami**

6. Ťažiskom ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľov, že došlo k porušeniu ich práv označených v bode 1 tohto uznesenia, osobitne práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov postupom krajského súdu a najvyššieho správneho súdu v napadnutom konaní s ohľadom na celkovú doterajšiu dĺžku napadnutého konania (3 roky a 4 mesiace, pozn.).

7. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010) a ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne (I. ÚS 190/2019, II. ÚS 27/2020).

8. Podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a totožného čl. 38 ods. 2 listiny (to platí, aj pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru – m. m. I. ÚS 304/2021, I. ÚS 444/2021, pozn.) je odstránenie stavu právnej neistoty, pričom k vytvoreniu stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu (I. ÚS 10/98, I. ÚS 44/99, IV. ÚS 68/02) alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 86/08, II. ÚS 118/2019, I. ÚS 250/2020).

9. V nadväznosti na uvedené ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 116/02, IV. ÚS 637/2013). Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde], pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou ESĽP (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

10. V čase podania ústavnej sťažnosti postupom krajského súdu k porušovaniu práv sťažovateľov už dochádzať nemohlo, pretože konanie o ich správnej žalobe bolo právoplatne skončené doručením rozsudku krajského súdu č. k. 1S 345/2019-135 z 3. septembra 2020 a mali tak k dispozícii právoplatné rozhodnutie, ktoré sa rozhodli napadnúť mimoriadnym opravným prostriedkom – kasačnou sťažnosťou. Treba preto pripomenúť, že v správnom súdnictve na základe právoplatného rozhodnutia krajského súdu má účastník konania už nastolenú právnu istotu, keď predmetom prieskumu najvyššieho súdu, resp. od 1. augusta 20121 najvyššieho správneho súdu, je už len toto právoplatné rozhodnutie (nález č. k. II. ÚS 518/2021 zo 16. februára 2022, bod 39). Neobstojí tak tvrdenie sťažovateľov o miere ich právnej neistoty v dôsledku postupu krajského súdu a už vôbec nie ich polemika o tom, koľko má trvať konanie o správnej žalobe, ktorú je možné považovať len za vyjadrenie subjektívneho názoru sťažovateľov bez akejkol'vek opory v zákonnej úprave a ústavný súd toto tvrdenie vníma iba ako súčasť sťažnostnej argumentácie.

11. Z uvedených dôvodov zostáva predmetom prieskumu ústavného súdu výlučne postup najvyššieho súdu, resp. najvyššieho správneho súdu v konaní o kasačnej sťažnosti sťažovateľov proti rozsudku krajského súdu č. k. 1S 34/2019-135 z 3. septembra 2020.

12. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a totožného čl. 38 ods. 2 listiny) i práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 41/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou EŠLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07, II. ÚS 146/2012). Podľa rovnakých kritérií postupoval ústavný súd aj v danom prípade.

13. Vo veci sťažovateľov ide po právnej stránke o štandardnú agendu rozhodovania správnych súdov, pričom ústavný súd nezistil ani zvýšenú mieru jej skutkovej zložitosti.

14. Hoci sťažovatelia upriamujú pozornosť ústavného súdu na to, že s ohľadom na predmet konania [(ne)priznanie náhrady za obmedzenie užívania pozemku, pozn.] ide o tzv. privilegované konanie, v ktorom má súd postupovať s osobitnou starostlivosťou a rýchlosťou, ústavný súd, rešpektujúc judikatúru EŠLP, takúto priorizovanú stránku z dôvodu mimoriadneho významu predmetu konania pre účastníka konania nevzhliadol. V administratívnom konaní, ktoré predchádzalo rozhodovaniu o správnej žalobe sťažovateľov, išlo o sťažovateľmi uplatnený nárok, o ktorom správny orgán meritórne ani nerozhodoval. Správne konanie bolo ukončené procesným rozhodnutím o zastavení konania [§ 61 zákona a nasl. č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny v platnom znení, pozn.], pretože sťažovatelia ako účastníci konania v lehote určenej správnym orgánom neodstránili nedostatky svojej žiadosti (podania). Išlo teda o nárok na vyplatenie náhrady, ktorý mohol, ale aj nemusel byť v administratívnom konaní sťažovateľom priznaný. V konkrétnej posudzovanej veci nejde o príjem alebo dávku nevyhnutnú na zabezpečenie živobytia sťažovateľov, rozhodovaniu o ktorej by mala byť venovaná zvýšená pozornosť.

15. Z hľadiska správania účastníkov konania nič nenasvedčuje tomu, že by sťažovatelia svojím správaním prispeli k dĺžke napadnutých konaní pred správnymi súdmi.

16. Pri posudzovaní postupu všeobecného súdu je potrebné osobitne zhodnotiť postup najvyššieho správneho súdu, keďže postup najvyššieho súdu sťažovatelia ani nenamietali. Najvyšší správny súd bol zriadený ústavným zákonom č. 422/2020 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa Ústava Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov, k 1. januáru 2021 so začiatkom výkonu svojej činnosti od 1. augusta 2021. Najvyšší správny súd prevzal rozhodovaciu agendu patriacu najvyššiemu súdu vo veciach správnych ako jeho právny nástupca, čím došlo k prechodu výkonu súdnictva v správnej agende.

17. Sťažovateľmi 15. októbra 2020 podaná kasačná sťažnosť bola po vykonaní procesných úkonov zo strany krajského súdu [§ 450 a § 451 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“)] predložená najvyššiemu súdu 1. februára 2021. V súvislosti so zriadením najvyššieho správneho súdu prešla rozhodovacia právomoc v prejednávanej veci na tento novozriadený súd a vec bola pridelená senátu 6S.

17.1. Z vyjadrenia najvyššieho správneho súdu č. k. KPr 298/2022 z 18. novembra 2022 pritom vyplýva, že najvyšší správny súd prebral z najvyššieho súdu všetky tzv. „živé“ veci v agende správneho súdnictva v počte viac než 1 900 súdnych spisov. Náhodným prerozdelením všetkých prevzatých vecí z najvyššieho súdu boli tieto rozdelené medzi novoustanovené senáty najvyššieho správneho súdu podľa čl. XIX ods. 2 Rozvrhu práce na rok 2021, pričom v podstate žiadna vec nepokračovala v tom zložení senátu a u toho sudcu spravodajcu, v akom a u akého sa nachádzala k 31. júlu 2021.

18. Ku dňu podania ústavnej sťažnosti (5. augusta 2022) napadnuté konanie o kasačnej sťažnosti trvalo od jej podania (15. októbra 2020) približne desať mesiacov, pričom najvyššiemu správne mu súdu trvalo ďalších 12 mesiacov a 24 dní vo veci rozhodnúť. Kasačná sťažnosť sťažovateľov bola zamietnutá 24. augusta 2022, t. j. necelých 20 dní od podania ústavnej sťažnosti.

19. Dĺžka kasačného konania tak neprekročila judikatúrou ESLP i ústavného súdu tolerovateľnú dobu zásadne do troch rokov (napr. rozhodnutia ESLP Humen proti Poľsku, rozsudok z 15. 10. 1999, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, body 64, 65 a 66 či rozhodnutie ústavného súdu IV. ÚS 125/2022, I. ÚS 606/2022).

20. Zároveň ústavný súd poukazuje aj na samotnú povahu napadnutého konania. Najvyšší správny súd ako súd kasačný preskúmava právoplatné rozhodnutia krajských súdov ako súdov prvej a jedinej inštancie v správnom súdnictve na základe podanej kasačnej sťažnosti v intenciách kasačných dôvodov a robí tak na základe skutočností, ktoré boli zistené a preukázané nielen v správnom súdnom konaní, ale i v administratívnom konaní, čo znamená, že svoj prieskum zameriava aj na konanie, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzalo. Ako podstatné ku kasačnému konaniu treba uviesť, že primárnou úlohou najvyššieho súdu, a teda aj najvyššieho správneho súdu ako najvyšších súdnych autorít (spolu s ústavným súdom z hľadiska jeho postavenia mimo sústavy všeobecných súdov) pri rozhodovaní o kasačnej sťažnosti ako mimoriadnom opravnom prostriedku je v zmysle čl. 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku (v spojení s § 5 ods. 1 SSP) legitímne očakávanie každého účastníka konania, že jeho vec bude rozhodnutá v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj podľa stavu, v ktorom každý účastník konania môže očakávať, že jeho spor resp. jeho vec budú rozhodnuté spravodlivo. Z miesta, ktoré zastáva najvyšší súd a od 1. augusta 2021 aj najvyšší správny súd v hierarchii všeobecných súdov, by malo vyplývať, že

i najvyšší správny súd rozhoduje iba v najzásadnejších, spoločensky najvýznamnejších a právne najnáročnejších prípadoch, čo tiež môže znamenať, že aj časový rámec, ktorý najvyšší správny súd na vydanie rozhodnutia potrebuje, má zodpovedať významu jeho rozhodovania (m. m. I. ÚS 203/2021, II. ÚS 71/2022, II. ÚS 82/2022). V neposlednom rade nebolo možné ani celkom opomenúť situáciu opísanú v bode 17.1.

21. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd po komplexom posúdení všetkých okolností daného prípadu uzatvára, že postup najvyššieho správneho súdu v napadnutom konaní nevykazuje také ústavne relevantné nedostatky, na základe ktorých by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru, že postupom najvyššieho správneho súdu došlo k porušeniu v bode 1 uvedených práv sťažovateľov. Ústavný súd preto v tejto časti ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

### **III.2. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy, čl. 11 listiny a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu**

22. Pretože sťažovatelia tvrdia, že neprimeranou dĺžkou napadnutého konania dochádza k porušeniu ich základného práva vlastníť majetok a práva na pokojné užívanie majetku, ústavný súd napriek zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru považuje za vhodné vyjadriť sa k tejto námietke podrobnejšie.

23. Ústavný súd vykladá a aplikuje čl. 20 ústavy tak, aby jeho výklad a aplikácia boli v súlade s čl. 1 dodatkového protokolu (PL. ÚS 17/00) i s jeho výkladom a aplikáciou ESLP, a preto posudzuje námietky sťažovateľov týkajúce sa porušenia práv podľa čl. 1 dodatkového protokolu a čl. 20 ústavy spoločne, čo mu umožňuje i to, že sťažovatelia namietajú porušenie svojich práv podľa čl. 1 dodatkového protokolu a čl. 20 ústavy rovnakým skutkovým stavom.

24. Ústavný súd vyslovil, že účel ochrany vlastníka podľa čl. 20 ústavy sa identifikuje s osobou, ktorá naozaj je vlastníkom, a nie aj s tými, ktorí sa usilujú o nadobudnutie vlastníctva (PL. ÚS 42/2015), pričom tento právny názor je konformný s právnym názorom ESLP, podľa ktorého vlastnícke právo zaručené čl. 1 dodatkového protokolu nezahŕňa právo nadobudnúť majetok (Marckx Case, séria A, 1979, č. 31; Van der Musselle Case, séria A, 1983, č. 70). Z uvedeného dôvodu sa ochrana podľa tohto článku týka len existujúceho majetku, v niektorých prípadoch však ESLP poskytuje ochranu aj legitímnemu očakávaniu, že dôjde k nadobudnutiu určitej „majetkovej“ hodnoty („asset“) (pozri Koivusaari a ďalší proti Fínsku, sťažnosť č. 20690/06). Práve v takýchto prípadoch slúži koncept legitímnych očakávaní ako „posledná možnosť“ ako rozšíriť pojem „majetku“, a tým aj ochranu podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu na nielen už existujúci majetok, ale aj na dostatočne odôvodnené majetkové nároky. „Majetkom“ podliehajúcim ochrane čl. 1 dodatkového protokolu tak môžu byť „majetky existujúce“ alebo majetkové hodnoty vrátane pohľadávok, vo vzťahu ku ktorým má jednotlivec aspoň legitímne očakávanie získania efektívneho užívania vlastníckeho práva (Knieža Hans-Adam II. Lichtenštajnský v. Nemecko, rozsudok z 12. 7. 2001, bod 83). Pojem „legitímne očakávanie“ ESLP použil prvýkrát vo veci Pine Valley Developments a ďalší proti Írsku, rozsudok z 9. februára 1993. Rozvinul ho v rozsudku Stretch proti Spojenému kráľovstvu z 24. júna 2003 a v rozsudku Pressos Compania Naviera S.A. a ďalší proti Belgicku z 3. júla 1997. Pre určenie, či takéto „legitímne

očakávania“ sú dané, EŠLP požaduje, aby uplatnený nárok mal adekvátny základ vo vnútroštátnom práve, napríklad ak ho potvrdzuje ustálená judikatúra vnútroštátnych súdov (Kopecký proti Slovensku, rozsudok z 28. 9. 2004, ods. 52).

25. Z odôvodnenia ústavnej sťažnosti možno vyvodiť, že za „majetok“, ochrany vlastníckeho práva ku ktorému sa sťažovatelia domáhajú, sťažovatelia považujú nimi uplatnený nárok na poskytnutie jednorazovej náhrady za obmedzenie užívania pozemkov v ich vlastníctve (k tomu pozri bod 3.2 tohto rozhodnutia) na základe žiadosti predloženej správnomu orgánu. Ústavná sťažnosť v tomto ohľade neobsahuje žiadne argumenty, ktoré by dovoľovali ústavnému súdu posúdiť, či uplatnený nárok sťažovateľov spadá pod pojem „majetok“ pre účel ochrany zaručenej čl. 1 dodatkového protokolu. V súlade so štruktúrou čl. 1 dodatkového protokolu a s judikatúrou EŠLP možno rozlíšiť tri typy zásahu do práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu: zbavenie majetku (odsek 1 druhá veta), kontrola užívania majetku (odsek 2) a iné zásahy (odsek 1 prvá veta).

26. Sťažovatelia spájajú povinnosť súdu postupovať a rozhodnúť vec v primeranej lehote s porušením svojho majetkového práva, resp. práva užívať majetok (uplatnený nárok) v kontexte administratívneho konania.

27. V zmysle judikatúry EŠLP vo väčšine prípadov, kde civilné konania týkajúce sa vlastníckeho práva trvali nadmerne dlhú dobu, je dostatočné vysloviť porušenie čl. 6 dohovoru. Tam, kde sťažovateľ namieta, že dĺžka konania sama osebe vyústila do pokračujúceho zásahu do vlastníckeho práva, EŠLP vyslovil, že nie je potrebné preskúmať dĺžku konania z hľadiska čl. 1 dodatkového protokolu (Zanghì proti Taliansku, rozsudok z 19. 2. 1991, ods. 23, Di Pede proti Taliansku, rozsudok z 19. 2. 2002, ods. 35), alebo rozhodol, že posúdenie tejto otázky by bolo predčasné (Beller proti Poľsku, rozsudok z 1. 2. 2005, ods. 74). V prípadoch týkajúcich sa mimoriadne dlhých konaní EŠLP rozhodol, že ich zdĺhavé vedenie (Kunić proti Chorvátsku, rozsudok z 11. 1. 2007, ods. 67; Machard proti Francúzsku, rozsudok z 25. 4. 2006, ods. 15) alebo iné opatrenia prispievajúce k omeškaniu (Immobiliare Saffi proti Taliansku, rozsudok z 28. 7. 1999, ods. 59) mali tiež priamy vplyv na právo sťažovateľov na pokojné užívanie ich „majetku“.

28. Po preskúmaní námietok sťažovateľov ústavný súd dospel k záveru, že v prípade sťažovateľov nemohlo dôjsť k zásahu do vlastníckeho práva, resp. do práva pokojne užívať majetok. Okolnosti prípadu nenasvedčujú tomu, že zo strany všeobecných súdov došlo ich postupom k formálnemu alebo faktickému zbaveniu majetku alebo že išlo o kontrolu užívania majetku sťažovateľov. Navyše, ako už bolo spomenuté v bode 15 tohto rozhodnutia, správny orgán rozhodol o podanej žiadosti sťažovateľov rozhodnutím procesnej povahy a meritórne sa otázkou (ne)priznania nároku a tým aj potenciálnou možnosťou „*existencie*“ majetku sťažovateľov ani nezaoberal.

29. Vzhľadom na to, že ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti nedospel k záveru o porušení práv sťažovateľov zaručených čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 1 listiny, čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohol dospieť ani k záveru o porušení práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu postupom všeobecných súdov označených v záhlaví tohto rozhodnutia. Ústavnú sťažnosť preto aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

### **III.3. K nedostatku návrhu na začatie konania pred ústavným súdom**

30. Na záver ústavný súd upozorňuje, že zákon o ústavnom súde v § 34 ods. 1 obligatórne vyžaduje naplnenie podmienky povinného právneho zastúpenia navrhovateľa. Sťažovatelia ústavnému súdu spolu so svojou ústavnou sťažnosťou predložili plnú moc – „*Dohoda o plnej moci*“ z 12. októbra 2020, ktorou udelili plnú moc právnemu zástupcovi na zastupovanie pred najvyšším súdom vo veci podania kasačnej sťažnosti. Hoci je plná moc udelená „*najmä, no nie však výlučne*“ na zastupovanie sťažovateľov pred najvyšším súdom, nenapĺňa predpoklady kvalifikovanej plnej moci na zastupovanie sťažovateľov v konaní pre ústavným súdom. Napriek tomu, že ide o odstrániteľný nedostatok návrhu na začatie konania, ústavný súd nepristúpil k výzve na jeho odstránenie (§ 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde), pretože ani po jeho odstránení by nemohol prijať iný záver ako ten, ktorý je uvedený vo výroku tohto rozhodnutia.

31. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľov bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľov uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 15. decembra 2022**

**Miloš Maďar**  
**predseda senátu**